

Джеръм К. Джеръм

Призракът на маркизата на
Апълфорд

Тази история, освен на всички останали, е на келнера Хенри или, както той сам предпочита да се нарича сега – Анри. Той ми я разказа в дългата трапезария на хотел „Рифел Алп“, където бях отседнал за една меланхолична седмица в мъртвото време преди началото на сезона и споделях кънтящата празнота на мястото с две стари моми, които по цял ден си шепнеха изплашено. Още в самото начало се отказах от подхода на Хенри за предаване на събитийната последователност, тъй като бе изключително дилетантски – в общи линии той се състоеше в това да започне разказа от края и връщайки се назад към началото, да спре някъде по средата. Но във всички останали отношения съм се опитвал да запазя неговия метод, който е доста оригинален и по-долу следва историята така, както самият Хенри би ми я разказал, ако бе следвал нишката на събитията.

Ако трябва да бъда честен, първата ми работа бе в едно кафене на Майл Енд Роуд и аз не се срамувам от това. Все отнякъде трябва да се започне. „Лаврака“, както всички го наричахме – той си нямаше истинско име или поне не го знаеше, а прякорът му пасваше на сто процента, – си бе заплюл едно местенце точно отпред, между нашето кафене и мюзикхола на ъгъла, и понякога, когато бях в настроение и шефът не беше наоколо, си вземах вестник от него и в замяна му давах чаша кафе и остатъците от чиниите на клиентите – справедлива размяна, която и двамата ни устройваше. На Лаврака му сечеше пипето, дори и по стандартите на Майл Енд Роуд, а това би трябвало да ви говори много, а тъй като се мотаеше край когото трябва и си държеше очите и ушите отворени, от време на време ми носеше полезна информация и аз му се отблагодарявах с някоя монета. От малък си личеше, че е от този сорт хора, дето успяват в живота. Един ден се появи на вратата на кафенето, ама върви така, сякаш целият свят е в краката му, а на ръката му увиснало едно момиченце, ще речеш същинско пакостливо духче, дето ги има по книгите, и двамата се разположиха на масата.

– Гарсон – вика той, – какво е минуту днес?

– „Минуту“ днес – отговарям аз – е да си обираш партакешите от тук, преди да съм ти издърпал ушите. И веднага да идеш да върнеш „това“ там, откъдето си го взел.

Естествено, имах предвид момичето.

Тя беше красавица още тогава, въпреки мръсотията, с големи като паници очи и червена коса. По онова време се казваше „морковен цвят“, а сега гледам, че е станал много модерен и всички се опитват да се

докарат така, само дето му викат „медно рус“.

– Хенри – казва Лаврака, без окото му да трепне, – страхувам се, че забравяш къде се намираш. Когато съм на улицата и крещя „Сенсацънно!“ и ти идваш при мен с монета в ръка, ти си господарят, а аз съм слугата. Но когато аз влизам в твоето заведение и искам да си поръчам нещо, което после ще си платя, аз съм шефът, нали? Донеси ми сега, моля те, бекон с две яйца и гледай да са пресни. А за младата дама една голяма треска на скара и чаша какао.

Думите му бяха самата истина, в това спор няма, той винаги си е бил умен. Така че аз взех поръчката му. Рядко съм виждал някой да омиа така скорострелно чинията си, както момичето. Личеше си, че от доста време не с хапвало като хората. Изгълта треска за девет пенса, с кожата и всичко останало, след това две парчета бекон за два пенса с шест филии хляб с масло – „темели“ им викахме – и половин литър какао, което, както го правехме там, бе напълно достатъчно да се нахрани човек. На Лаврака явно му се бе усмихнал късметът този ден, но дори и манджата да беше безплатна, той едва ли щеше да я подканва толкова настойчиво.

– Вземи си яйце – предложи той, след като беконът изчезна. – Едно яйце ще ти дойде таман за капак.

Тя като че ли се замисли за миг, но поклати глава:

– Май няма да успее да се спраия.

– Е, ти си знаеш възможностите – отвърна Лаврака. – Може би така ще ти е по-добре. Особено ако не си свикнала с толкоз храна.

Зарадвах се, че приключиха, тъй като бях започнал да се тревожа за сметката, но той плати веднага и дори ми остави половин пени бакшиш.

Така ги обслужих за първи път, но, както ще видите, той далеч нямаше да е последен. След това Лаврака често я водеше в кафенето. Не знаеше коя е и откъде е, но тя май също не знаеше и така си бяха дружина. Избягала от някаква старица в Лаймхауз, която я пребивала от бой. Само това можела да му каже. Той я настани при бабата на тавана на къщата, в която спеше – ако изобщо успееше да се прибере, – научи я да вика „Сенсацънно“ и й намери свободен ъгъл, дето да застане с вестниците в ръка. На Майл Енд Роуд няма деца – тук те или са бебета, или възрастни. Лаврака и Морковчето – така я нарекохме – се имаха за гаджета, макар че той едва ли беше на повече от петнайсет, а тя нямаше и дванайсет. Отдалеч си личеше, че я държи изкъсо, не беше мека Мария – такъв си му беше стилът. Строяваше я и тя трябваше да внимава, което пък според мен не беше лошо за нея, а когато се налагаше, дори я

пошляпваше, и то без никакви угризения и разни там сантименти. Това си е в реда на нещата при тяхната класа. Там мъжът през вечер понатупва жената, също както ти или аз ругаем госпожата или я замеряме с бошуш, ама не го правим от лоши чувства и тя го знае.

Тогава аз напуснах кафенето, преместих се в Сити и за около пет години им изгубих следите. Следващата ни среща беше в ресторант на Оксфорд Стрийт – едно от тези аматьорски заведения, които се управляват от жени, дето не отбират нищо от работата и по цял ден само клюкарят и флиртуват – „любовни кафенета“ им викам аз. Управителката беше с жълта коса и никога не слушаше какво ѝ говоря, тъй като все се напрягаше да чуе какво ѝ шепне през тезгяха някой опърпан стар глупак. Представата на сервитьорките за обслужването се изчерпваше с един час разговори над чаша кафе, а ако някой наистина искаше нещо и посмееше да си го поръча, те се смятаха за длъжни да изглеждат високомерни и обидени. Накъдрената касиерка по цял ден флиртуваше в стаята си с двете момчета от касата на мюзикхол „Оксфорд“, които постоянно киснеха при нея и понякога изобщо не си правеше труда да отвори прозорчето на гишето, за да прибере парите на клиентите. Бил съм на какви ли не места през живота си, а келнерът не е спял бухал, както се предполага, но никога не съм виждал толкова флиртуване като в онова заведение. То беше западнала мрачна дупка, но влюбените двойки някак си го надушваха отдалеч и прекарваха там часове на чаша чай и пастички. Някои биха казали: „Каква идилия!“; но мен ме потискаше да ги гледам. Имаше една девойка, любопитно създание със зачервени очи и дълги бели пръсти, която само като я видиш и тръпки те полазват. Тя идваше редовно с приятеля си, блед, притеснен на вид младеж, в три часа всеки следобед. Тяхното флиртуване бе най-странното, което съм виждал. Тя го щипеше под масата и го бодеше с фуркети-те си, а той стоеше и я гледаше сякаш е димяща пържола с лук, а той – умиращ от глад просяк. Тяхната история беше доста странна, както впоследствие разбрах, но ще я разкажа някой друг път.

Мен ме бяха взели за „тежката работа“, но тъй като „най-тежката“ поръчка там бе шунка и печено пиле, което взимах направо от съседната пекарна, вероятно допринесях най-вече за създаването на атмосфера.

Бях започнал преди не повече от две седмици, но вече се чувствах доста зле, и тогава се появи Лаврака. В първия момент не го познах, толкова се беше променил. Размахваше тънко бастунче с обкована със сребро дръжка, което беше писъкът на модата в онези дни, беше облечен в крещящ карирай костюм и носеше бяла шапка. Но най-много ме

впечатлиха ръкавиците. Аз очевидно не се бях издигнал толкова, тъй като той веднага ме позна и протегна ръка.

– Хей, Хенри! – извика. – Преместил си се тук!

– Да – отвърнах аз, поех ръката му и я стиснах здраво, – но честно казано, бих се преместил отново с огромно удоволствие. А ти доста си се опаричил, като гледам.

– Долу-горе – отговори той. – Журналист съм.

– О! И какъв по-точно? – попитах, тъй като бях срещал какви ли не типове през шестте месеца, които изкарах в едно заведение на Флийт Стрийт, но на никой от тях работата му не бе пораснала толкова, ако мога така да се изразя, че да доведе до подобно видимо благосъстояние.

Успехът на Лаврака се измерваше с нелоша сума. На вратовръзката си носеше диамантена игла, която все на някого, ако не на него, бе струвала най-малкото петдесетачка.

– Нали знаеш, че макар да научавам много оттук-от-там, не разпространявам конфиденциална информация и мога да пазя тайна. Но от време на време намеквам туй-онуй, подшушвам каквото трябва и така си изкарвам хляба. Викат ми капитан Кит.

– Капитан Кит? – възкликнах аз смаяно, тъй като, естествено, бях чувал за него.

– По-тихо! – предупреди ме той. – Не е трудно. Някои от прогнозите ми се сбъдват и когато това стане, вестникът не спира да го изтъква. А ако сгреша... ами човек не може да си гледа името все на първа страница, нали?

Поръча си кафе. Каза, че чака някого, и продължихме да си бъбрим за миналото.

– Как е Морковчето? – попитах аз.

– Госпожица Каролин Тревелиън е добре – отвърна той.

– А, значи си открил истинското й име – рекох.

– Открихме едно-две неща за младата дама. Помниш ли как танцуваше?

– Виждал съм я как размята фустите пред кафенето на улицата, когато полицаят не беше наблизко, ако това имаш предвид.

– Точно така – кимна той. – Това е последният писък на модата, викат му „танц с фустите“. Утре излиза на сцената в мюзикхол „Оксфорд“. Нея чакам сега. Казвам ти, от нея ще излезе нещо.

– Не бих се учудил – отговорих аз. – То си й беше в кръвта.

– И още нещо открихме за нея – рече той, надвеси се през масата и зашепна, сякаш се страхуваше някой да не чуе. – Тя има глас!

– Да – потвърдих аз, – жените са такива, доста са гласовити.

– Не – поклати глава Лаврака, – нейният глас е от онези, дето ти се иска да ги слушаш и никога да не спират.

– А, това му е особеното, така ли?

– Точно така, братле – отвърна той.

Тя дойде малко след това. Бих я познал навсякъде заради очите и червената коса, макар че сега бе толкова чиста, че човек направо можеше да яде от ръката ѝ. А дрехите ѝ! Имал съм си вземане-даване с какви ли не сноби и съм виждал херцогини с по-пищни и вероятно по-скъпи рокли, но нейните дрехи бяха така подбрани, че да изпъква тя самата. Морковчето наистина беше красавица, от мен да го знаеш, и няма нищо чудно, че мъжете от голямото добрутро се въртяха край нея като мухи около отворено бурканче с мед.

За по-малко от три месеца тя яхна гребена на вълната в Лондон – поне на тая вълна, дето важи за мюзикхолите – снимката ѝ бе на всички витрини, а в половината вестници имаше интервюта с нея. Била дъщеря на офицер, който загинал в Индия, когато тя била бебе, чичо ѝ бил епископ някъде в Австралия. Той обаче също бил мъртъв. Никой от роднините ѝ не бил останал жив, но всичките били от лъв нагоре. Учила при частни учители и от рано проявила склонност към танцуването, макар че в началото приятелите ѝ били против излизането ѝ на сцена. И всевъзможни подобни дивотии – знаете как стават тия работи. Естествено, била далечен роднина на един известен съдия – че кой от тях не е? – и се явявала на сцена само за да издържа баба си или болната си сестра, забравих коя точно. Някои от вестникарите имат невероятен талант да снасят подобни простотии!

Лаврака не докосна и пени от парите ѝ, но дори и да беше неин агент срещу четвърт от приходите, едва ли щеше да работи толкова усърдно. Той така поддържаше шумотевицата около нея, че накрая единственият шанс да не чуеш още нещо за Каролин Тревелиън бе да не ставаш от леглото и никога да не поглеждаш вестник. Каролин Тревелиън в Хоум, Каролин Тревелиън в Брайтън, Каролин Тревелиън и шахът на Персия, Каролин Тревелиън и старата продавачка на ябълки. Ако не е самата Каролин Тревелиън, то ще е нейното куче – изгубило се, удавило се, умряло, възкръснало, няма значение какво точно.

Същата година се преместих от Оксфорд Стрийт в новата „Подкова“, тъкмо я бяха ремонтирали и там ги виждах често, тъй като редовно идваха да обядват и вечерят. Лаврака – или „капитанът“, както всички го наричаха – разправяше, че ѝ бил полу-брат.

– Трябва да съм някакъв роднина – обясни ми той. – Щеше да е просто, ако ѝ бях обикновен брат, само че изобщо не си приличаме. И двамата сме красиви, ама по различен начин.

Точно така си и беше.

– А защо не се ожениш за нея и да решиш въпроса? – попитах аз.

Той ме погледна сериозно.

– Мислил съм си за това и много добре знам, че ако ѝ бях предложил, преди да стане звезда, тя щеше да се съгласи. Но сега не ми се струва много честно.

– Защо?

– Ами не е честно към нея – отвърна той. – Аз се справям доста добре, но ще си остана средна ръка човек, а тя може да избира от тия по върховете. Има един, за когото поразпитах. Ще стане херцог, ако някакво си там хлапе вземе, че наистина умре, както се говори, но дори и нещо да се обърка, той ще си е маркиз. Намеренията му са сериозни. Не е честно да заставам на пътя ѝ сега.

– То си е твоя работа – рекох аз, – но на мен ми се струва, че ако не беше ти, тя изобщо нямаше да се прояви.

– О, това не е проблем – отговори той. – Харесвам я, но няма да съм петимен за гроб с плоча и теменужки, ако тя откаже да стане госпожа Кит. Работата си е работа, няма да я прецаквам.

Често съм се питал какво ли щеше да каже Морковчето, ако той бе отишъл ѝ простичко ѝ бе обяснил нещата, тъй като тя бе добро момиче, но тогава, съвсем естествено, малко ѝ се бе замаяла главата, беше прочела толкова глупости за себе си по вестниците, че накрая бе започнала сама да вярва в някои от тях. Понякога мисълта за роднинската връзка с известния съдия като че ли я караше да се сдържа и тя не бе толкова фамилиарна с Лаврака, както в дните на Майл Енд Роуд, а той не бе от хората, които не биха го забелязали.

Един ден, докато обядваше сам, той вдигна чаша и рече:

– За твое здраве, Хенри. Известно време няма да се виждаме.

– О! – възкликнах аз. – А какво ще стане с...

– Всичко е точно – прекъсна ме той. – Погрижих се, всичко е уредено. И истината е, че точно затова заминавам.

В първия момент си помислих, че тя ще тръгне с него.

– Не – рече той, – тя ще стане херцогиня на Ридингшиър, стига онава хлапе да бъде така любезно да отиде на оня свят. Ако не, ще остане маркиза на Апълфорд. Той постъпи съвсем почтено. Утре сутрин ще има малка церемония, ще се разпишат в общината и аз заминавам.

– Но защо се налага да заминеш? – попитах аз.

– Не се налага – отвърна той. – Просто така реших. Нали разбираш, че като не съм наоколо, нищо няма да ѝ пречи да се установи мирно и спокойно и да се превърне в истинска достопочтена дама. Ако край нея постоянно се мотае някакъв полу-брат, който трябва да е нащрек за измисленото си родословие и имотите на прадедите си, рано или късно ще настъпят усложнения. Ако мен ме няма, всичко само ще се нареди.

Е, точно така и стана. Разбира се, шом семейството научи, се вдигна страшна дандания, наеха дори някакъв адвокат, голяма клечка, да се опита да разтрогне брака. Не бяха пожалени средства, но без резултат. Нищо не успяха да намерят срещу нея. Тя просто стоеше гордо и отказваше да си отвори устата. Младоженците заминаха да поживеят мирно и тихо в имението, после отпътуваха за чужбина за година-две, хората позабравиха и съпрузите се върнаха в Лондон. Често виждах името ѝ по вестниците, винаги пишеха колко е чаровна, красива и грациозна и накрая вероятно семейството реши да се опита да свикне с нея.

Една вечер тя се появи в „Савой“. Жената ме беше накарала да почна работа там, а те плащат добре, стига да си знаеш занаята. Изобщо нямаше да се осмеля да кандидатствам, ако не беше жената. Тя е умница, това си е факт. Умно постъпих, дето се ожених за нея.

– Обръсни си мустаците, не те правят по-красив – рече тя – и рискувай. Не се опитвай да говориш френски, достатъчно е да се придържаш към развален английски и от време на време свивай рамене. Ще се справиш!

Последвах съвета ѝ. Естествено, управителят веднага се досети, но аз вмъквах по някое *Oui, monsieur* сегиз-тогиз, а тъй като тогава не им достигаха хора, не можеха да си позволят да бъдат прекалено придирчиви. Така или иначе, закачих се там, останах целия сезон и това ме направи човек.

Та както казах, Морковчето се появи в ресторанта, изглеждаше истинска аристократка с диамантите и кожите, а що се отнася до високомерието, едва ли имаше и една родена маркиза, която да не може да се поучи от нея. Дойде право на моята маса и седна. Съпругът ѝ беше с нея, но той като че ли нямаше думата, само повтори поръчката ѝ. Естествено, аз се преструвах, че никога преди не съм я виждал, макар че през цялото време, докато тя си гребваше от майонезата и отпиваше *Giessler*, си мислех за кафенето, голямата треска на скара и половината литър какао.

– Иди ми донеси палтото – кача му тя след малко. – Студено ми е.

Той стана и изчезна.

Морковчето не извърна глава, говореше сякаш ми поръчва нещо, а аз стоях зад стола ѝ и отговарях по същия начин.

– Да си чувал нещо за Лаврака? – попита тя.

– Получих едно-две писма от него, ваше благородие – отвърнах аз.

– О, я стига! – срязва ме тя. – Писна ми от това „ваше благородие“.

Говори ми нормално, толкова рядко ми се случва. Как я кара той?

– Май е добре – отговорих аз. – Отворил е хотел и доколкото чувам, дори е на печалба.

– Иска ми се да съм с него на рецепцията! – възкликна тя.

– Защо? Нещата не потръгнаха ли?

– Все едно сме на погребение, само трупът липсва – отвърна тя. –

Но си го заслужавам, задето бях такава глупачка.

В този момент маркизът се върна с палтото.

– *Certainement, madame* – рекох аз и се отдръгнах.

Често идваше там и когато имаше възможност, разговаряхме. За нея като че ли бе облекчение да си говори свободно, но пък аз се притеснявах някой да не я чуе.

Един ден получих писмо от Лаврака, пристигал за няколко дни, щял да отседне в „Морлис“, да съм минел да го видя.

Не се бе променил много, само леко бе понапъгнял и изглеждаше още по-богат. Естествено, говорихме за нейно благородие и аз му предадох думите ѝ.

Странни създания са жените – рече той. – Никога не знаят какво искат.

– А, много добре знаят, но само след като го опитат – отвърнах аз. – Откъде би могла да знае какво е да си маркиза, без да се пробва?

– Жалко – поклати глава той замислено. – Мислех, че е точно за нея. Дойдох само да я видя и да се уверя, че е добре. Явно щеше да е поубаво изобщо да не бях идвал.

– Не си ли мислил да се ожениш? – попитах.

– Мислил съм – отговори той. – Трудно е за един мъж над трийсетте без жена и деца, които да го ръчат, от мен да го знаеш, а аз не съм от типа Дон Жуан.

– Също и аз – рекох. – След работа една лула край камината у дома, с чехлите на краката. Ето това обичам. Сигурен съм, че не след дълго и ти ще си намериш някоя.

– Няма – възрази той. – Срегнах няколко, които можеше да станат, ако не беше тя. То е същото като ей тия сноби наоколо. Израснали са с

gris de veau à la financière и тем подобни и това така ги е разглезило, че за нищо на света няма да кусат говеч със сланина.

Следващия път, като се видяхме с Морковчето, аз ѝ дадох адреса му и те се срещнаха „случайно“ една сутрин в парка в Кензингтън. Не знам какво са си казали, но той отплава същата вечер и тъй като беше краят на сезона, за известно време изгубих следите на нейно благородие.

Последно се засякохме в хотел „Бристол“ в Париж и тя беше в траур, тъй като маркизът бе починал осем месеца по-рано. Той така и не доживя да стане херцог, детето се оказа по-здрово, отколкото всички очакваха, и не умря, така че тя все още беше маркиза, а състоянието ѝ, макар да си бе нейно, не бе кой знае колко голямо – поне според мерилото на нейната класа. Изпратиха ме да ѝ сервирам по чист късмет, тя помолила за някой, който да говори английски. Морковчето явно се зарадва да ме види и да си поговорим.

– Е – казах аз, – вероятно не след дълго ще командваш онзи хотел в Кейптаун, а?

– Не говори глупости – отвърна тя. – Как може маркизата на Апълфорд да се омъжи за съдържател на хотел?

– Защо не, ако го харесва? – попитах аз. – Какъв е смисълът да си маркиза, след като не можеш да правиш, каквото си поискаш?

– Там е работата – извика тя, – че не можеш! Няма да е честно към семейството. Толкова години харчих парите им, харча ги и сега... Те не ме обичат, но няма да им позволя да кажат, че съм ги опозорила. Те също имат чувства – както всички останали хора.

– Защо не върнеш парите? – попитах, тъй като подозирах, че това е пречката. – Те ще се зарадват.

– Не може. Докато съм жива, ще ги получавам аз, а дотогава трябва да остана маркиза на Апълфорд.

Тя довърши супата и бутна настрана чинията.

– Докато съм жива... – повтори и изведнъж вдигна глава. – Боже Господи! Защо не?

– Защо не какво? – попитах аз.

– Нищо – отговори тя. – Донеси ми бланка за задгранична телеграма! Побързай!

Донесох я, тя написа нещо и още тогава я даде на портиера, а после седна и си довърши вечерята.

След това изглеждаше напрегната и замислена, та реших, че ще е най-добре да не я закачам. На сутринта получи отговор, който очевидно

я развълнува, и същия следобед замина. Не я видях повече, но не след дълго във вестника излезе кратка статия със заглавие „Трагичната кончина на маркизата на Апълфорд“. Морковчето била излязла с лодка в някакво италианско езеро. Извила се буря и лодката потънала. Лодкарят доплувал до брега, по не успял да спаси пътничката си и тялото така и не било открито. Във вестника се припомняше, че преди да се омъжи, тя е била популярната актриса Каролин Тревелиън, дъщеря на известен съдия в Индия.

Новината ме натъжи за ден-два. Познавах я от дете, дето се вика, и я харесвах. Може и да ви прозвучи глупаво, но сега хотелите и ресторантите не ми изглеждаха толкова интересни, щом вече нямаше да я видя отново.

От Париж се преместих в за един по-малък хотел във Венеция. Жената реши, че няма да е зле да понауча малко италиански или пък просто искаше да поживее във Венеция. Това е едно от предимствата на моята професия. Можеш да обикаляш. Хотелът бе доста позападнал и една вечер, малко преди да дойде време да запаля лампите, вътре не беше останал никой. Посегнах към вестника, но в този миг вратата се отвори и аз се обърнах.

Видях я да върви към мен. Тя беше, никога не бих могъл да се припозная.

Бях като треснат от гръм, тя се приближи и аз прошепнах първото име, което ми дойде на ума:

– Морковче!

– Морковче, я! – отвърна тя, настани се срещу мен и се разсемя.

Не можех да си отворя устата, не можех да помръдна, а колкото поуплашен изглеждах, толкова по-силно се смееше тя. После вътре влезе и Лаврака. Той изобщо не приличаше на привидение, никога не съм виждал по-щастлив на вид човек.

– Я, Хенри! – възкликна той и така ме шляпна по гърба, че се посъживих.

– Чух, че си умряла! – извиках аз, без да свалям погледа си от нея. – Прочетох го във вестника. „Трагичната кончина на маркизата на Апълфорд“!

– Точно така – кимна тя. – Маркизата на Апълфорд е мъртва, слава Богу! Моето име е госпожа Кит, но старите приятели ми викат Морковче.

– Нали каза, че не след дълго ще си намеря някоя – рече Лаврака, – и виж, оказа се прав! Сигурно щях да чакам още дълго, докато открпия

втора като нейно благородие, ако не бях попаднал на тая тук.

И той я хвана подръка, също както първия път, когато я доведе в кафенето, а колко отдавна беше това, Боже Господи!

Ето тази история, наред с още доста други, ми разказа келнерът Хенри. По негова молба замених истинските имена с измислени. Хенри твърди, че в Кейптаун първокласният хотел на капитан Кит все още работи, а домакинята е все така красива дама с големи очи и червена коса, която на пръв поглед може да бъде взета за херцогиня – докато не си отвори устата, тъй като акцентът ѝ леко напомня за времето на Майл Енд Роуд.

КРАЙ

© Джеръм К. Джеръм
© 2006 Владимир Молев, превод от английски

Jerome K. Jerome

Сканиране: Г.
Разпознаване и редакция: veso_t, 2009

Издание:

Джеръм К. Джеръм. Разговори след вечеря

ИК „Фама“, 2006

ISBN-10: 954-597-253-X

ISBN-13: 978-954-597-253-9

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11252>]